

Nemere István

Yiss ajiát,

kedves!

Nemere István

Nyiss ajtót, kedves!

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

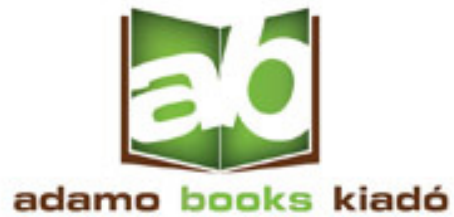
<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-500-1

1.

Hella belépett a kis étkezdébe.

Régóta járt ide is. A hivatal környékén az évek során felderítette és osztályozta az összes éttermet. Igaz, ezek egy része később lezüllött, vagy éppen ellenkezőleg, megszépült és emiatt lett drágább, és akkor többé nem járt oda. Szerette a változatosságot is. Néha azt mondta önmagának: „Harminchárom éves vagyok, tehát még nincsenek megcsontosodott szokásaim. Nem vagyok rigolyák rabja, mint az öregek. Még változtathatok – akármin is változtathatok!” Ez utóbbi aztán jelszava lett. Bár az élet nem ezt mutatta – töretlenül hitte, hogy változtathat, ha akar.

Most éppen nem akart. Azon a hétfői napon éppen negyed egyet mutattak az órák – a bejáratnál szemben, a pult fölött is volt egy jókora – amikor átlépte a küszöböt és a szeme máris azt pásztázta, van-e még szabad hely. Az imént odabent úgy döntött, ma itt ebédel. De először nem volt benne biztos, talál-e asztalt? Végül is éppen fizettek az egyiknél. Az étkezde kicsi volt, hangulatos, olcsó, és nem volt messze. Nem akarta ma kihagyni.

Az előző vendégek még fel sem álltak, amikor már ott toporgott mellettük. Közben észrevette, hogy egy középkorú férfi kíváncsian végigméri őt. A tekintete néhány másodperccel tovább időzött az alakján, mint máskor, mások esetében. Hella ezt jó jelnek vette, derűsen foglalt helyet. Szóval ma is megnézik őt a férfiak?

Hát persze, hogy igen! Két perc sem telt el, máris elkapta egy másik férfi tekintetét. Az sokkal fiatalabb volt az előzőnél, sőt talán Hellánál is. Az asszony úgy tett, mint aki semmit sem lát. Az étlapot magasan, az arca elé tartotta, de úgy, hogy a szeme azért végigpásztázhatta a férfiakat. Sajnos a fiatalabb hamarosan

elment, az idősebbnek pedig megjött a partnere. Hella leeresztette az étlapot és most már csakugyan el is olvasta az ételsort.

Mikor feladta a rendelését, befutott Brenda is. Látva a helyzetet, csak annyit mondott a pincérnőnek, hogy neki is hozza ugyanazt, és lehuppant kolléganője mellé:

– Jaj, alig végeztem azzal a jelentéssel, máris újabb munkát sóztak rám. Ezzel el is megy a délutánom. Még jó, hogy most kiszabadultam – panaszkolta. – Legalább valami jót rendeltél?

Brenda idősebb volt Hellánál, testesebb, és szétszórtabb is. Folyton keresett valamit, a tárgyai el-elvesztek, majd valamilyen megmagyarázhatatlan módon előkerültek ismét. No persze, nem mindegyik. Szőke haját oroszlánsörénnyé rendezve hordta, ennek kedvéért minden héten elment a fodrászához, akiről csak lelkendezve nyilatkozott. Otthon férj és három gyerek várta, de ha megjelent egy étteremben, azonnal megfeledkezett a családjáról. Mint most is. Úgy nézett körül, mint aki kész bármilyen szerelmi kalandra.

Persze a legtöbb ebédelő ügyet sem vetett rá. Banktisztviselők, néhány szemlátomást ideges bróker, meg hozzájuk hasonló szürke hivatalnokok jártak ide. Most sem volt ez másképpen. De azért Brenda királynői tekintetet vetett körbe, a szeme mélyén ott rezgett valami nyugtalan várakozás is. Hella tudta: attól tart, hogy lemarad valamiről. Ez így megy már talán húsz éve, hiszen Brenda harminchét éves – igaz, idegeneknek csak harminckettőt vall be – és elég korán kezdte a fiúzást. De néha olyan szeleburdi, mint aki még most sem akarja befejezni.

„Hát én sem vagyok különb, legalábbis gondolatban”, mondta magának Hella. És ismét körülnézett. De az összes jelenlévő hímneműt szemlátomást a táplálkozás foglalta le, mondhatni száz százalékban. Ezt Brenda is megállapította egy idő után, kicsit elcsüggedt. Csak az eléjük kerülő tányérok vigasztalták.

Hella a levest kanalazva kérdezte barátnőjétől:

– Otthon minden rendben?

– Hát persze. Reggel a szokásos versenyfutások a fürdőszoba, a konyha és a gyerekszobák között. Délelőtt meg délután a hivatalban nyaggatnak, este meg otthon a férjem – hamiskás pillantást vetett barátnőjére.

– No ne mondd, hogy mindennap akar tőled valamit! – nevetett Hella.

– Hát nem mindennap, persze, az túlzás is lenne – Brenda letette kanalát. – Nézd csak azt a fickót, aki most jött be! Milyen csinos!

A férfi tényleg csinos volt. Jó harmincas, olyan érett típus, akinek azonban még a tartásán, a mozgásán látni, hogy fiatal. Nyilván sokat sportolt, vagy még ma is kerget egy labdát, húz egy evezőt, ugrál egy teniszpályán egyik oldalán.

De Hella csak ránézett és evett tovább. Brenda a szemével kísérte a férfit, míg az talált helyet magának, majd megjegyezte:

– Kár. Ha nem lett volna más szabad hely, csak ránézek és biztosan ideül. Elkezdünk beszélgetni, és ki tudja, mi lehet még a dologból...?

– Én el is mehetek, ha zavarlak a vadászatban – mosolygott Hella, de persze nem mozdult. Rögtön meg is indokolta: – Amelyik kutya ugat, az nem harap. És te ilyen vagy, kedvesem. Nagy a szád, de... no valld be őszintén, egyszer is megcsaltad már a férjedet?

– Egyszer igen – felelte amaz és hangosan nevetett. Majd elkomolyodott és úgy tette hozzá: – Ám ez egyelőre nem publikus, még neked sem. De azért arra számíthatsz, hogy egyszer majd elmondom. És nálad mi újság? Kedvenc férjed jelentkezett?

– Éppen tegnap telefonált. Ma este akar velem találkozni.

– Nocsak, elhatározta magát végre? Visszatér hozzád?

– Ugyan, Brenda! Úgy csinálsz, mintha nem tudnád, hogy két éve elváltunk.

– No és...? Mit számít az? Az emberek megismerkednek, összekerülnek, szétválhatnak és ismét találkoznak. Ez a világ rendje – filozofált Brenda, evett is, de

közben a szeme ismét körbejárt. Néha egy kaméleonra emlékeztette Hellát, az is egyszerre tud minden irányba nézni.

– Hát én nem ilyen vagyok. De azt hiszem, Dennis sem az a típus. Nekünk, ha egyszer elegünk van valakiből, azt közöljük az illetővel és vesszük a kalapunkat.

– Így tett ő is. De ha ma este váratlanul azt mondaná, mostantól kezdve be-látta, mégsem tud nélküled és a kislánya nélkül élni... hogy szívesen visszajönne, mi több, ez egyetlen vágya... – Brenda most végre elfeledkezett a férfiakról és barátnője szemébe nézett. Ám amit ott látott, nem nyerte el a tetszését. Mert Hella komolyan közölte:

– Nem fogadnám vissza. Éppen elegendő volt belőle. Hát kell nekem egy olyan férj, aki hetente mással csal meg?

– Jobb az olyan, amelyiknek ugyanaz a szeretője van évek óta? – nevetett Brenda csúfondárosan, aztán ismét elkomolyodott: – De hát végső soron mégis ő a kis Rita apja.

– Ez tagadhatatlan. De ha elrontottam a házasságomat, még nem ok arra, hogy elrontsam az egész életemet. Huszonegy éves voltam, túl fiatal... túl fiatal mindenhez. Nem kellett volna bedőlnöm a szép szavainak. Csak egy évvel volt idősebb, egy évvel felettem járt a főiskolára, és én azt hittem, máris valaki lett belőle. Vagy hogy később viszi valamire. Hát nem. Nézz rám, hát mit értem el? Hová jutottam? Egy kis vöröskeresztes tisztviselő vagyok, ráadásul egy olyan osztályon, ahol sohasem lesz előléptetés. Tehát még egy szürke kis hivatalnok-karrier sem vár rám.

– Viszont a munkád érdekes. Nem úgy, mint az enyém egy emelettel feljebb.

– A munkám...! – legyintett az asszony. Akkor jött a pincérnő a második fogással, hát abbahagyták. Amint a tányérok cserélődtek előttük, nagy kedvvel fogtak az ételhez. Igazán pompás íze volt mindennek és Hella éppen úgy döntött, most néhány napig ide fog járni. Vagy akár egy álló hétig is. „Végigeszzi” az ét-

lapot, mindent kipróbál, hogy majd később csak azokat kérje, amelyek valóban ízlettek neki.

Brenda látszólag ismét a férfiakat figyelte. De aligha látott értékes zsákmányt, mert hamarosan visszatért az előző témához:

– Dennis egy szélhámos, ez igaz. De legalább lenne apja Ritának.

– Mit érek az ilyen apával? – vont vállat Hella. – Akkor már jobb, ha csak időnként bukkan fel. A múlt hónapban egyszer sem jelentkezett. A lányom lassan elfelejti, hogy volt egyszer egy apja is. Különben is, Rita számára ez egy igen ködös fogalom.

– A nagyobbik fiam osztályába huszonketten járnak – mondta ekkor Brenda. Látszólag semmi köze sem volt a témához, de Hella ismerte már barátnője stílusát. Tudta, egy perc és kiderül, miképpen kapcsolódik mindez Ritához. És nem is csalódott, mert Brenda így folytatta: – A huszonkettőből tizenöt elvált szülők gyermeke. Kilenc anya ismét férjhez ment, két apa újra nősült, ezeknek tehát mostohaszülei vannak. Körülbelül a gyerekek fele idegroncs, a többiek meg kiegyensúlyozott, egészséges és boldog emberkék.

– Most ezzel sokat segítettél – felelte Hella. – Ha a fele ilyen, a fele meg olyan, akkor hogyan lehet ezen eligazodni? Kinek nyújtanak támpontot ezek az adatok?

– Senkinek – ismerte el Brenda. Éppen belefogott volna, hogy ennek alapján mégis valamiféle elméletet vezessen le, amikor belépett egy magas, mosolygós – és ébenfekete bőrű férfi. Az oroszlánsörény megrezdült, Brenda tekintete a férfira tapadt. Hella mindezt látta és reménytelenül legyintett:

– Veled is csak addig lehet értelmesen szót váltani, míg fel nem tűnik egy hím.

Brenda megnedvesítette az ajkát:

– Igazad van, hím ez, méghozzá micsoda remek példány...!

Ebéd után együtt mentek vissza a hivatalba. Az épület két sarokkal odább volt, egy díszes kerítés mögött. Valaha nyilván tisztos úri palota volt. Még az 1960-as években hagyta örökül a Vöröskeresztnek egy elaggott arisztokrata hölgy, aki élete utolsó évtizedeiben amúgy is jótékonykodásáról volt híres.

Hella a kapu előtt elbúcsúzott Brendától. Az ő munkahelye is itt volt, de a bejárathoz a házat megkerülve juthatott el. Az előkertet éppen egy öreg kertész rendezgette, köszönésképpen megbillentette kalapja karimáját. Mielőtt felment volna a három lépcsőfokon, szokása szerint egy pillantást vetett az ajtó melletti táblára. Talán tudat alatt azt várta, hogy egy napon már nem az lesz rajta a felirat?

NEMZETKÖZI VÖRÖSKERESZT

E SZ K I

Eltűnt Személyeket Kutató Iroda

Hella kinyitotta az ajtót és belépett.

Ugyanaz az illat, ugyanaz a szürkeség, ami elbúcsúztatta őt háromnegyed órával korábban. A széles folyosón álló szekrények is szürkék voltak. Talán az ablakokon is csak ilyen fény esett be.

A 11-es szoba a folyosó végén volt. Idegenül koppantak Hella lépteit, pedig már sok ezerszer ment itt végig.

Az ajtó is olyan régimódi és előkelő volt, nem ide illő. A kilincse magas, azok a régi arisztokraták – akik valaha itt laktak – mind kétméteres óriások lehettek...? Néha elgondolkozott ezen. Persze a szobák mennyezete is majdnem kétszer olyan magas volt, mint más, modernebb, normálisabb házakban. Az ablakok párkánya széles és vajszerű festékekkel vastagon lemázolva, a festék nemegyszer láthatóan lefolyt a gyalult deszkák széléig és ott lelógó, kis cseppekben száradt meg.

De mindebből az idegenek semmit sem láthattak. Már csak azért sem, mert ide nem léphettek be. A fogadótér az épület másik oldalán, az utca felől volt. Vi-

déki postára emlékeztetett. Ott találkoztak az eltűnteket keresőkkel. Kéthetente Hella is vállalt ilyen ügyeletet. De ezek őt is, társait is megviselték. Roppant nagy türelem kellett ahhoz, hogy a többnyire nagyon idős embereket végighallgassák. Körülményes mondanivalóból, zavaros töredék-történetekből kellett kihámozni, miről is van szó és van-e akárcsak minimális esélye annak, hogy előkerítsenek valakit? Aki nemegyszer ötven vagy több éve tűnt el Európa viharaiban, esetleg egy másik kontinensre sodorták az események.

A főnökasszonya jött szembe:

– Hella, de jó, hogy látom. Mi van azzal a két portugál esettel?

– Amit a múlt héten kaptam...? Az egyik pozitív. Egy régi katonai névsorban akadtam nyomára annak a férfinak. A másik nem ilyen egyszerű, azt hiszem, a rokonoknak fel kell készülniök egy tragikus hírre. A jelek arra mutatnak, hogy az a kivándorlókat szállító hajó elsüllyedt, még mielőtt a brazil partok közelébe jutott volna. Csak azt lesz nehéz bebizonyítani, hogy a keresett személy azon a hajón tartózkodott. Ezek az emigránsokat szállító hajók kaptak ugyan némi kormánytámogatást az 1930-as években, de a kapitányok és tisztek saját zsebre is dolgoztak. Ezért maguk között megegyeztek, hogy a legolcsóbb fedélközbe saját „ügyfeleket” is toboroznak és a viteldíjjal egészítik ki a keresetüket.

– Ezért nem szerepelnek az utaslistákon sem a legszegényebbek?

– Pontosan így van, asszonyom. A maga idejében erről mindenki tudott, de azóta ugye majdnem nyolcvan év telt el... A fedélközi utasoknak ágyat sem kellett biztosítani, étellemezésről nem is beszélve. Nyolc-tíz napig tartott az út a gőzöskön, odalent pedig elképzelhetetlen zsúfoltságban éltek az emberek. Gyakran megbetegedtek, sőt járványok is kitörték, de ilyenkor a hajó vezetése lezáratta a feljárókat és sorsukra hagyta a nyomorúságos utasokat. Csak a halottakat adhatták ki, azoknak tengeri temetést rendeztek – éjszaka, amikor az első- és másodosztályú utasok aludtak. Így aztán nem csoda, ha ezekről az utasokról semmi biztosat

nem tudhatunk. Némelyik hajó arról volt ismert, hogy ott sok illegálist szállítanak. Ezeknek az utasoknak hetven százaléka célba ért, harminc odaveszett már útközben.

– Értem. A rokonoknak tehát ilyen értelmű válasz fog elmenni?

– Igen, asszonyom.

Hella csak ezután ért a szobájába. Mielőtt letelepedett volna az íróasztalához, még tett egy kört az információs adattárban. Minden úgy volt, ahogyan hagyta. Ide senki sem jár be. A telefonkönyvekkel teli szekrény, a modernebb CD-kre szedett telefonkönyvek. A mikrofilmekre vett négyszázharminc hírlap, egyik-másiknak ötven évfolyama is itt van ezekben a kicsiny kerek dobozókban. A falon hatalmas térképek és feltűzött címek. Városok évkönyvei, névjegyzékek. Egy telefonszámlista, ahol minden nagyobb európai város hivatalai megtalálhatók. És persze a Vöröskereszt címlistái. Háborús katonai veszteséglisták ábécé sorrendben. Hadviselő felek kiadványai, katasztrófák áldozatlistái. A népesség-nyilvántartók hívó kódjai.

Az asztalán két keresőcédulát talált. Nem is nézte meg őket, mert most éppen elég egyéb baja volt. A tegnap kapottak közül kettővel semmire sem ment, ezeket is tovább kell keresnie. Még az a szerencse, hogy nem várják el: amit reggel adnak, azt délutánra megoldja, leszállítsa. Van, hogy egyetlen óra alatt nyomára bukkan egy eltűntnek, és megesik az is, hogy hetekig hiába keresgél. Volt már olyan esete, akit időnként félretett, aztán megint elővett, és végül egy évvel később sikerült csak megtalálnia az illetőt. Helyesebben a sorsát fejtette meg, hisz addigra már nem élt.

De az is valami – mondogatta a hozzátartozóknak, – legalább bizonyosságot szereztek. Tudják, a mi munkánkban milyen nehéz és ritka dolog ez...?

A másik kettővel elbajlódott még egy ideig, de mindkét asszonyt meglelte. Az egyiket egy európai uniós névsorban. Az illető a jelek szerint nem is titkolta, hogy

elutazik, csak a drága rokonok vesztették a nyomát. Elég olykor, ha rosszul bontanak fel egy távolból érkezett levelet, megsérül a borítékon a feladó címe, vagy éppenséggel elveszik a boríték. Odaadják valami megszállott bélyeggyűjtőnek, és az viszi a borítékkal együtt. Később meg nem tudják, hogy is válaszoljanak a Juliett néni vagy a Marcus bácsi levelére...? És a dolog felejtődik, felejtődik. Juliette néni megsértődik, hogy nem kapott választ, többet nem ír. De megesik, hogy karriert csinál ott a távolban, pénzhez jut, örökséget halmoz fel. Aztán egy ügyvédi iroda keresi a Vörös keresztet – mi van a rokonokkal az óhazában? De megesik az ilyesmi fordítva is. A külföldre szakadt keresi otthoni rokonait. Nem egyszer bizony már túl későn.

Miután Hella ezekkel végzett, az órára nézett és hívta a kicsit. A „kicsi” különben lassan olyan magas lesz, mint ő. Rita is magas lesz, mint az apja. „Én sem panaszkodhatom a magam százhetvenöt centijével”. Nem véletlen, hogy vett neki egy mobiltelefont, pedig hát – enyhén szólva – nem állnak jól anyagilag, mostanában. Mióta Dennis csak ritkán és inkább véletlenszerűen fizeti a gyerektartást, és sohasem képes odaadni egyszerre a teljes összeget. Ami pedig járna – füstölgött magában Hella, ahányszor csak eszébe jutott. Mint most is.

– Rita...? Szia, kicsim. Hogy-hogy mi újság...? Ezt én akartam kérdezni. Elloptad a kérdésemet... – ezen nevettek egy sort, majd Hella folytatta: – Igen, ma este lesz a nagy találkozás. Apád elég titokzatosan viselkedett. Remélem, jó hírei vannak... Igen, menjél csak, és vegyél valami gyümölcsöt útközben. A többi bevásárlás ma az én dolgom. Szombaton majd együtt megyünk a piacra, megígértem. Hogy miféle örömeket találsz benne, fel nem foghatom. Nekem a piac egyetlen unalmas és fárasztó tülekedés, kislányom. No, vigyázz magadra, szia.

Csak utána vette kézbe azt a két keresőlapot. Amelyeket nyilván a főnökaszony rakott az asztalára, miközben ő ebédelni volt.

Az egyik nem látszott nehéz ügynek. Egy Timirma Molina nevű tizennégy

éves lányt kerestek a nagyszülei. A rövid esetleírásból annyi derült ki, hogy szülei régebben meghaltak. A két nagyszülő nevelte a nevéből ítélve feltehetően bevándorló család gyermekét. Timirma – vajon a nevét a Timea és az Irma összekapcsolásából képezték? – egy kiadós veszekedés után otthagyta a két öreget és az iskolában sem bukkant fel. Ahová mellesleg azelőtt sem túl rendszeresen járt. Mellékeltek egy fényképet is. Afféle Lolita nézett Hellára. Egy kis nő, aki tizen-négy éve ellenére a fényképezőgép előtt kidülleszti már létező mellét. A fekete szemek hetykén és kacéran tekintenek a gépbe, vagyis mindenkire, akinek ez a kép van a kezében. Így hát most Hellára is. Az asszony azért el tudta képzelni, hogy egy átlag férfit nagy hatást tehet ez a kép.

„A lányt nyilván elcsábította egy strici. Így szokták. Azóta meg ki tudja, hol jár már ez a Timirma?” De hát éppen ez volt a feladata. Az ő feladata mostantól, nem másé. A papírokból is látta, hogy az ügy az elmúlt egy évben végigjárta a szokásos utat. Gyámhivatal, rendőrség, körözés, néhány őrjárat benéz ide-oda, aztán már írják is a jelentést: „a keresett személyt nem találtuk.” Nekik csak ennyi, hiszen ezer más dolguk van. És mert azt hiszik, ez nem igazán fontos. Ettől nem hal meg senki.

Csak az nem jut az eszükbe, hogy ezek a kislányok elindultak egy úton, aminek a végállomása könnyen kiszámítható és sokkal hamarabb eljön, mintsem azt általában sejteni szokták. Hella kutatott már ilyen gyermeklányok után és voltak tapasztalatai.

Most viszont félretette a fotót. Holnap reggel készít róla olyan másolatot, amit faxon küldhet. Nem szokott túl szép lenni, de azokban az intézményekben, ahová elküldi a képet, felismerik – ha látták ezt a Timirmát az elmúlt egy évben. Mert pontosan egy éve veszett nyoma, és egy ilyen arcot – *ha még ilyen!* – nem felejtnek el. egykönnyen.

Azt is jól tudta Hella, hogy néhányszor majd el is kell mennie *oda*. Nem sze-

rette azokat a helyeket, és veszélyes is a dolog. De hát ki más menne helyette...? Most csak lélekben felkészül, és holnap azért tesz egy kísérletet, hátha adminisztratív úton is nyomára bukkanhat Timirma Molinának.

A másik megkeresés érdekesebb, de reménytelenebb volt. Amikor Hella kinyitott egy-egy borítékot, már ösztönösen sejtette, milyen munkája lesz a beléje zárt ismeretlen helyen tartózkodó személlyel. Akiről itt szó van – érezte – nagyon jól elbújhatott. Ha már ennyi „nyomot” emlegetnek, de mindegyikről kiderült, hogy hamis volt – akkor az az illető tudatosan akart eltűnni a világ szeme elől. Az ilyeneknek nemegyszer végképpen nyomuk veszett és Hella sem lelt rájuk.

De kevés ilyen volt. Az asszony eddigi gyakorlatában ezek majdnem mindig férfiak voltak, akiknek komoly okuk volt arra, hogy egy idő után mindenki megfeledkezzen róluk.

A keresett személy fényképe viszont lenyűgözte. Harminc év körüli, de annál azért fiatalabbnak látszó, markáns arcú férfi nézett az objektívbe. Fekete-fehér kép volt és szemmel láthatóan egy műteremben készült. Nem afféle igazolványképnek szánta a megrendelő. Az arc kissé oldalt fordítva, a szakma minden szabályát betartva került a fényképezőgép elé. Sehol egy árnyék, semmi sem kellemetlen a képen. Minden valahogyan belesimul egy elvárható képzelt világba... És az arc mégis azt sugallja, nem való ebbe a világba. A férfinak magas a homloka, ez intelligenciát sugároz. A haja színe valószínűleg barna vagy világosbarna, semmiképpen sem szőke, de nem is fekete. Bajusz, szakáll nincs, a száj nem túl keskeny. Sőt, az alsó ajka négeresen duzzadt. Az áll nem feltűnően nagy, de akaratos. A szemek mélyen ülnek, onnan kicsit bizalmatlanul tekintenek ki a világba.

Valami megfogta Hellát a kép láttán. Tovább nézegette, mint általában szokta. Aztán nyúlt a papírokért és elolvasta, mit is tudunk jelenleg a fénykép gazdájáról?

Erik DiBero, született... Igen, most harminchét éves. Feltéve persze, hogy

még él. Magassága 181 centiméter, súlya eltűnésekor 83 kilogramm. Egy végrendeletet teljesítő vidéki közjegyzői iroda indította meg a keresését. Itt vannak az iratok... Hát igen. A rendőrség tehetetlennek bizonyult, mint már annyiszor. Egy irat arról, hogy... No, ez érdekes! Hella kitette maga elé és alaposan szemügyre vette.

A közép-amerikai kis köztársaság, Honduras kék-fehér-kék zászlajával és címerével díszített értesítés másolata. Ezt az Európai Konzuli Hivatal küldte a közjegyzői irodának, megkeresésükre válaszolva. Közlik, hogy Eric (így, C-vel) DiBero átlépte a határt... pontos dátum... tizenegy évvel ezelőtt, és állampolgárságért folyamodott, amit meg is kapott. Két évvel később még bizonyíthatóan Honduras La Ceiba nevű városában lakott, attól kezdve viszont eltűnt. A neve felkerült a polgárháború feltételezett áldozatainak listájára. Minderről a hondurasi konzul egy diplomatától joggal elvárható együttérzéssel biztosította a közjegyzői irodát.

Hella nézte a papírokat és a fényképet. Valami azt súgta neki: egyetlen pillanatig se higgye, hogy ez az ember valóban meghalt egy távoli földrészen. Talán a tekintetből áradó optimizmus és öröm, az a magabiztos, de szelíd fölény sugallta neki: „ne higgy ezeknek, én élek...!”

Persze majd kiderül, tette hozzá kicsit szkeptikusan. Sejtette, a főnökasszony nem véletlenül osztotta rá éppen ezt az ügyet. Évek óta tudható a hivatalban, hogy Hella Shenkar – ha egyszer elhatározza magát – minden ügynek képes a végére járni. Nem adja fel, amíg nem jut eredményre.